

stre, der ikke vilde gaa længere ned med Procenten end til 40 pCt. Resultatet blev da det radikale Forslag om 40 pCt., som ikke opnaaede Tilslutning fra de øvrige i Udvalget repræsenterede Partier. Paa Dansk Samlings Vegne opfordrede *Arne Sørensen* til, at man søgte at faa 21 Aars Valgretten gennemført uden Folkeafstemning og tillige uden de to øvrige Ændringer, som var stillet i Forslag fra socialdemokratisk Side. Hvis dette viste sig uigennemførligt, vilde Dansk Samling, selv om det ikke var saa forfærdelig begejstret for de øvrige Bestemmelser i Socialdemokratiets Ændringsforslag, alligevel stemme for dette. *Nørlev* (D. R.) var ogsaa Tilhænger af 21 Aars Valgretten; men hvis Regeringen fastholdt, at den ikke vilde have Forhandlingerne i Forfatningskommissionen foregrebet ved, at 21 Aars Valgretsaldern allerede nu indførtes ved Kommunevalgene, vilde det efter hans Opfattelse være bedst at give Venstrepartiet Tid til at besinde sig. 21 Aars Valgretsaldern skulde nok komme, og det var ikke noget stort Spørgsmaal, om man fik den allerede nu. Skulde der være Folkeafstemning om Sagen, burde det kun kræves, at et Flertal stemte for Forslaget. Retsforbundet kunde dog ogsaa gaa med til det radikale Ændringsforslag, hvis man derved kunde faa Konflikten løst, men Taleren henstillede, at Procentsatsen blev ændret fra 40 til 35 pCt. *Indenrigsministeren* kunde ikke gaa med til det socialdemokratiske Ændringsforslag, hvis Skatte- og Opholdsbestemmelser han maatte tage Afstand fra, og hvis Bestemmelser om Valgretsaldern han heller ikke kunde give Tilslutning til, da dette Spørgsmaal burde overvejes nærmere i Forfatningskommissionen. Det var naturligt, at man havde den samme Valgretsaldern til Folketinget som til de kommunale Raad, men hverken Regeringen eller Venstre havde endnu taget Stilling til, hvor Grænsen skulde sættes. Ogsaa det kommunistiske Ændringsforslag gik *Indenrigsministeren* imod, da Spørgsmaalet om Skattesnydernes Stilling netop for Tiden var taget op til Overvejelse i Skattedepartementet. Et Forslag herom kunde ventes at ville fremkomme, men forelaa endnu ikke. Det fra radikal Side stillede Ændringsforslag havde *Indenrigsministeren* principielt ikke noget imod; men da han mente, det var bedre at gennemføre Regeringens Forslag og at udskyde Folkeafstemningen om Valgretsaldern, til Forfatningskommissionen havde stillet sit Forslag og dette eventuelt var vedtaget af Rigsdagen, anbefalede *Ministeren* ogsaa at stemme imod dette Ændringsforslag.

Ved den efterfølgende Afstemning forkastedes det socialdemokratiske Ændringsforslag med 72 Stemmer mod 63, det radikale Ændringsforslag med 122 Stemmer mod 14 og det kommunistiske Ændringsforslag med 73 Stemmer mod 16,